

Preu 15 cèntims

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona..... 2 ptas. trimestre
 Fora ciutat..... 2 » »
 Los subscriptors del interior reben las
 obras del folletí enquadernadas

FUNDADORS

Joseph Ximeno Planas
 Joan Bru Sanelement
 DIRECTOR
 F. Dalmases Gil

Redacció y Administració

Plassa del Pi, número 3, 2.^{on}
 (Bussó á l'escala)

En aquest número comensa la publicació del
 célebre drama

LA FALS

de Frederick Soler

y Francesch Pelay Briz

y continuem la publicació de LO VIROLET DE SANT GUIM

LO TEATRO PER DINS

I

Un estudi detingut del *teatro per dins*, m'ha semblat sempre de grandíssim interès, ja que las ensenyansas que d'ell puguin derivarse, servirían en moltes ocasions per explicar certes coses que son misteris pels d'*afora*, y desfer bastantes preocupacions del vulgo sobre'l concepte que's té de lo que passa al escenari.

Ensenyansa profitosa'n podria resultar del treball d'un escriptor coneixedor al detall de tots los triquinyolis que allí's mohuen, si solzament com observador atent y desprovist de tota classe de pre-judicis y apassionaments, sense amichs ni amigas *íntimas*, nos relatés lo que ha sorprès desde la porta del escenari, passant pels quartos fins al del últim artista, consignant las reflexions que s' haurá fet *sobre el terreno*. ¡Quinas revelacions! ¡Quanta enveja, y sobre tot, en molts cassos, quanta abnegació y quan companyerisme! ¡Quins maritajes de vicis y de virtuts! ¡quanta cara groga y empastifada de pintura barata, pero quant de cor encara sá y bó, en mitj de fullaraca bruta!

Lo célebre escriptor y crítich Jacinto Octavio Picón, en sa novela *Dulce y sabrosa*, apunta quelcom, pro molt poca cosa. Com vá á un fi determinat apenas descriu la vida de bastidors y en las planas que hi dedica, carrega las tintas negras, busca carn únicament, aqueixa carn que veyém en l' escena que don bofetadas al art y al bon gust, pro que avuy per avuy, en lo teatro ahont el públich paga y riu, ha vingut á esser complement, y moltes vegadas part principal del género.

No es aixó, en cap manera, lo que jo demano per aqueix estudi. Es molt mes, precisament lo que no surt á la superficie, lo que no vehuen á primera vista, ni en unas quantas vegadas sis quera, los que respiran l' atmósfera del escenari y tutejan als artistes, lo que no descobrirán jamay aqueixos esperits superficials que van tan sols á *lo que caigui*, ó á murmurar de la que 's mostri farrenya, y á fer en molts cassos mal de cap als que treballan y estorbar als tramoyistas.

Se necessita pera que l'estudi sigui verdader, entrari ben sovint, tindre participació, encar que siga petita, en la labor artística, possehir la confiança de la major part dels artistes, sapigué llegir á través del coloret, dir dugas paraulas al porter, donar la má al apunte, murmurar ab el que s'hi presti, seguir al envejós, buscar per totas parts, aná ab secrets ab los de la maquinaria, piropetar á las primeras, *trobarse* ab las últimas, riure ab lo graciós, encara que sos xis-

tes resultin fúnebres moltes vegadas; en una paraula, *mastegar* tot lo que per allí hi há dis-solt; y després, abstraürers de tot, replegar-se dins de sí, lligar caps, cullir aquets materials, y á caseta, lluny del *mundanal ruido* y dels ulls de l'amiga, que si com á dona val molt, com artista resulta una calamitat, á pensar molt á sang freda y á omplir quartillas. ¡Ah! llavors ¡quinas páginas tant veritat y quins descobriments!

Inútil será que manifesti que'm trobo sense ánimos per portar á cap aqueix estudi difícilísim. A pesar de lo poch qu'he vist de la vida del escenari, hi há quelcom dins de mí que m' arrastra irresistiblement á parlarne: es á dir, tinch ganas de fer públicas mas observacions.... y no vull reventar. Sense cap classe de pretensions comensaré 'l meu treball fent constar desde are, que ma gratitut al il·lustrat Director de Lo TEATRO REGIONAL, y al públich, no ha de sufrir cap mica d'aminoració, tant si las quartillas son somesas al fallo d'aquest com si aquell prefereix depositarlas al cistell dels papers inútils.

En articles succesius seguiré la materia anunciada, á veurer si logro, després de l'excursió á través del escenari, donar al traste ab preocupacions y xarroterías, y sobre tot, animar á algú altre pera que, ab mes coneixements en la materia y ab mes experiencia, dongui cima á n' aquets lleugeríssims apuntes.

A. TORNERO DE MARTIRENA.

EL PES DELS ANYS

El vell ha mort
 aquesta nit,
 després d'haver sopat.
 Ab el coll tort,
 més tart, demunt del llit
 l'he vist tot enrampat.
 Fixos, lluhents,
 sos ulls menuts
 com quan tenia son;
 mitg somrisents
 sos llabis sechs y muts,
 com burlantse del mon.

—
 Jo l'he vetllat.
 Un ciri groch
 ho omplia tot de fum;
 jo m' hi he acostat,
 al véureho, poch á poch,
 per apagar sa llum.
 Y'l vell m' ha dit:

—Ja està be tot;
 déixal està'l cremell.
 Vèsten al llit;
 no ploris més, tontot.
 ¿No veus qu'he mort de vell?

Tot espantat,
 sense motiu,
 volia fe'l cor fort.
 Y 'ns hem mirat:
 jo content de ser viu
 y ell content de ser mort.

MAYET.

ACORT HONRÓS

Hem rebut lo següent ofici, que 'ns omple de satisfacció y agraphim de tot cor, per lo qué es y lo qué significa.

Hi há un sello que diu: *Niu Guerrer*.

Aquesta Directiva posa en coneixement de V. que en Junta particular celebrada ahir acordá á fi de donar una petita mostra d'amistad al redactor del semanari que vosté tan dignament dirigeix D. Joseph Ximeno y Planas, no representar cap obra del Sr. D. Anton Ferrer y Codina en lo palco escénich de la Societat fins y a tant que duri lo desterro del referit Sr. Ximeno, imposat per la Sala de justicia d'aquesta Audiencia de resultes d'una denuncia formulada per lo indicat Sr. Ferrer y Codina, facultantlo per donar publicitat del present acort en la forma que tingui per convenient.

Visca V. molts anys.

Local del Niu 7 Juliol 1897.

P. A. de la J. D.

Lo Secretari

Florenci Prats.

Al Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL.

L' AMICH CIRERA

La escena en un saló luxós. Personatjes: Ell, tipo jove y elegant; porta patillas en punta. Ella, més jove qu'ell, molt maca y molt ingénua: va ab bata blanca d'estar per casa. Ve d'una habitació portant una carta y plora molt.

—¿Y un home aixís no mereix un cástich ben fort? Presó per tota la vida; sí, aixó: ben

tancat y ab la seva dona també, perque'l vigili, que no surti á fer més de las sevas. Ho veig y no ho crech. Per mí es culpa d'en Cirera, aquell amigot seu es qui me'l desbarata, es clar! si es de des que'l coneix qu'en Lluís no fa bondat. Quan surt, ja es inútil preguntarli ahont va: en Cirera l'está esperant al café ó per anar á donar un vol. Avuy se n'ha anat dihentme que no l'esperés á dinar, m'ha-dit qu'es Sant Cirera y que dinava á casa del seu company, y ha fugit quasi, després de ferme no més qu'un trist petonet... May se m'havía despedit com avuy, may... ¡Ah, ls'altres onze, no ls'hi perdono, no!... A n'aquet tal Cirera 'l voldria conèixer per dirli: al meu senyor no me'l distregui, deu estarse aquí... no per mí... no... per... que ¿qué'n treu de pagar tant lloguer del pis si may hi es! (*Satisfeta.*) Aixís li diria, sense donarli á conèixer!... Pero, y aquesta malehida carta?... A veurer are qu'estich més sossegada si puch acabarla de llegir... ¡Qué sento! ¡Ell que torna! ¡Deu meu! (*Llensa la carta á un recó y entra ell molt atrafagat, dihent ab sorpresa.*)

—(¡Ella!)

—¿Que tornas?

—Sí... No... (M'havía descuidat lo *secrétaire* obert, torno y la carta ja no hi es! ¡Ella plora! ¡Adeu!) ¿Per qué ploras, noya?

—Per lo qu'he trovat ploro, dolent!

—(¡Ja tiran!)

—A'ls quatre días de casat ja't trovo una carta d'una dona.

—(Deu trovar qu'havía d'esperar uns quants més.) ¿Qu'ho dius per mí aixó?

—Sí, sí, per tú, ingrát, négaho! ¿Qué mereix un home aixís?

—Jo't diré... titona, rateta!...

—¡No'm treguis motius!

—No dona, si te'ls poso!

—Aixó s'acabat, y li suplico que'm respecti!

—Me tractas de vosté!..., tú sí que'm faltas al respecte! Però, qué tens? jo, no entenç!

—Qualsevol diria que no tinch motius per...!

—Sí que'n tens!

—¡Ho confessa!

—Sí, «titona» y «rateta», vethaquí'ls motius que tens!

—¡Cruel! ¡Cínich!

—¿Hont vas?

—A plorar; forsa... sempre...

—Plora aquí!

—Encara més! No tens cor, y ets una fiera!

Quan vinguin los *papás*, ho diré tot.

—Veurás, escolta...

—T'aborreixo y 'm vuy morir!

—Espera á 'ls *papás*, dona!

—Y se'n burla! Me'n vaig, perque, veyente

'm moriria... avans de morir-me! Ja no m'estima!... 'm deixa per un altre! (*Se'n va perquè'm conve qu'ell se quedi un rato sol.*)

—No tinch perdó de Deu, vaija! Soch un criminal. M'está bé: á veurer si d'aquesta n'escamento!... Donar disgustos á n'ella, una nena quasi, tota cor y tot per mí y que no més pensa en tenir-me content... Aixó's té d'apedassar: com s'arregla? com? La carta diu «A Lluís» y per torna, més avall, m'imposa com á sacrifici'l que 'm tregui las patillas ó que no pensi més ab ella si no ho faig, y, es clar, com que'n duch, tot lliga massa!... Si aquesta carta la pogués fer ser d'en Cirera també? aquet amich ideal, que si'm convé sortir, ell m'espera, que si vinch tart, ell m'ha entretingut, y que si menjo fora de casa ell m'ha convidat? Rumi-hem... En Cirera fins are ha sigut Cirera á secas, ella no sab si's diu Pau ni Francisco... Comensém per bateijar á n'Cirera: li posaré Lluís, es clar! com lo padrí... Ademés, á ella vaig dirli un día, qu'aquet fulano anava pelat de cara... bé, fa temps!... *Nadal!* li posarem patillas y ja está fet l'altre jo! Ja tinch quasi tot lo plan!... ¡Ella ve! Senyor, doneume paraulas que la convensin, que no ho vuy que plori... que no hi tornaré may més, de debó... ¡Calla! Quina idea!... ¡Sí, just! (*S'assenta, fa veure que dorm y surt ella.*)

—No hi es! 'Hont he deixat la carta? (*Veyent-lo.*) Es allí. ¿Qué li agafat! Jo'n tinch la culpa... renyarlo massa fort!

—(*Ell, fent veurer que somia, diu cridant.*) ¡Sí, sí!... Me'n vaig á ca'n Cirera!

—Desvarieja!

—Ja hi soch!... Ets tú, Cirera? Vinch á martarte!

—¡Lluís, no't perdis!

—(*Com crida! Aveurer si'm desperta!*) (*Somiant.*) Vaija, Cirera, no't vuy matar, pero la nostra amistat dónala per trencada!

—Somia...

—¿Ho veus que n'ha resultat d'aquella brometa de ficarme á la butxaca aquella carta de la teva?... (*Fa un ronch y una pausa.*)

—¡Com?

—Al ser á casa me la vaig trovar, la deso per avuy tornártela y...

—¡Qué sento!

—Me la trova la meva estimada María, se n'entera, y com que jo també'n duch de patillas y 'm dich Lluís com tú...

—¡Oh! qué felís soch. Ja ho entench!

—(*Ja es meval!*) (*Somiant.*) ¿Ho véus, Cirera quin compromís?, per tú m'aburriré, per tú... (*Plora.*)

—¡Y jo que dubtava! Pobre Lluís! Lluís meu, desperta.

—¡Qué! qui'm toca?

—Perdónam, Lluís; ho he sentit tot.

—Tot qué?

—Lo que somiavas: que la carta no era per tú, qu'en Cirera te l'havia posat á la butxaca, y...

—¿Aixó deya! Oh somni providencial!

—Pero, perquè no ho deyas?

—Per qué tot m'acusava tant qu'he pensat que no'm creurías.. y lo mateix pes de la acusació m'ha fet asentar á la cadira, y pensant ab lo malehit Cirera, causa de tot, m'he adormit.. y... somiava? si are ho recordo,.. era á casa seva y'l volia matar per que lo que m'vá fer es criminal,.. podia dar fatals consecuencias,.. porque,.. tú, plena de dolor pe'l meu desvío, podias morirte...

—Es clar.

—Després, tú, morta, faltante jo, no ho hagueras soportat quatre dias?... veus? Dugas víctimas podia fer l'obra d'aquell mal amich! Li escrich una carta y llestos.

—Aixís, renyixi.

—N'hi diré quatre de frescas... que fins aquí hem arribat...

—Ben fort.. mes.

—Que ni'n vuy sentir parlar mes d'ell.

—Aixó, y qué mes li posarás?

—(*Maquinalment*) Que no me las vuy treurer las patillas.. (*Tapanse la boca.*) (*¡Ay!*)

—¡Qué dius?

—¡Ja hi he caigut! Tot lo castell á terra!..)

—¿En Cirera volia que't traguessis las patillas?

—(*Content.*) Si! just, en Cirera: ves quinas pretensions! (M'he salvat, se veu que no l'ha llegida tota!) Donam la carta que li tornaré tot plegat, dónamela... No hi vuy mes tractes... li diré que ni m'esperí á dinar... De seguir ab ell me faria posar cabells blancs.

—Aquí ja n'hi tens un!

—¡No t'ho deya? Vethaquí, es del disgust aquet: al dematí no hi era pas: ¡malvinatje en Cirera!

—Si es aquell mateix qu'aquet día t'anava á treurer.

—Pero ja'm va sortir per'xó, no ho duptis: fa temps qu'ho veyia venir qu'en Cirera me'n faria una de grossa!

LAMBERT ESCALER.

Servey de fora

SABADELL.—La companyia de joves aficionats que actúa en lo teatret de «La Harmonía» continúa sentnos saborejar notables obras dramáticas, que son premiadas sempre ab nombrosos aplausos.—Ll. A. S.

VILANOVA y GELTRÚ.—Lo dijous de la setmana pasada, dia 8 del corrent, s'celebrá en lo Teatro Tívoli Villanovés, una funció extraordinaria á la memoria del malaguanyat mestre compositor D. Antoni Urgellés.

Formavan lo programa las aplaudidas obras castellanas «Las Olivas» y «La marcha de Cádiz,» y l'estreno del juguete cómico lírico en un acte y en prosa, d'autor anónimo, ab música del Mtre. Urgellés, y que porta per títol: «Los baños de Santander.»

MATARÓ.—En lo Centre Catòlic, y baix la direcció del aplaudit y jóve músich D. Joseph Sabatés, lo diumenge passat s'hi representaren las obras següents:

Lo aplaudit monòlech *Tres micos*, desempeñy per lo jove Sr. Galcerán. Fou molt aplaudit per la bona interpretació.

La sarsuela castellana «El Cabo primero,» corrent sos respectius papers á càrrech dels joves Srs. Herrera, Valdés, Marcon y Ferré; obtingué molt éxit, en especial

FILLAS D' EVA

CRISANTEMA

foren aplaudits los Srs. Herrera y Valdés per lo bé que feren los respectius papers de *Parejo* y *Melindre*.

Després de una escullida sinfonia se posá en escena una obra castellana titulada *La Banda del Regimiento*, que va agradar bastant; pero á varios concurrents los hi va semblar que en la citada obra hi havia alguna cosa de la aplaudida sarsuela *La Banda de Trompetas*.

Per lo diumenge próxim se prepara una gran funció en la que s'hi representarán lo aplaudit drama: *Dos fills*, *Cura de Cristid* y *Cura de Moro*.

La companyia dels Srs. Bonaplata y Parreño continúa treballant en lo teatro Euterge, posant en escena obras

castellanas; últimament han fet *Los Plebeyos* y *El salto del Torrente*.—E. F.

ARENYS DE MAR.—En lo teatro Principal d'eixa pintoresca vila s'hi representaren divendres y dissapte prop pasats, dias de la festa major, per la companyia catalana que en hivern actuava en Romea, «Lo Pubill» y «Frégoli-Llano»; «L'Hostal de la Coixa» y «Cura de Moro,» siguent molt aplaudidas per lo públich que omplia de gom á gom l'espaiós teatre.

SAN FELIU DE GUIXOLS.—En lo teatro Goula d'aquesta població la companyia que dirigeix don Fran-

cesch Tressols, y de la cual forma part la eminent primera actriu donya Concepció Ferrer, donà lo dilluns dia 12 del corrent una escullida funció, de qual programa formaren part las produccions *Los plebeyos* y *El Gorro frigio*.

Inútil es afegir que tots compliren com á bons y foren molt aplaudits.—R.

PUIGCERDÀ.—Aquí estem de enhorabona porque la companyia de sarsuela que dirigeix l'aplaudit actor y autor don Conrat Colomer ha vingut á aquesta població, ahont se proposa realisar brillant campanya.

Lo sol nom del senyor Colomer ja n'es garantia mes que suficient porque poguem tenir la seguretat de que la campanya resultarà y al mateix temps que nosaltres tindrem grat entreteniment, los actors farán bona cullita de merescuts aplausos.—F.

SITGES.—La funció donada lo dissapte passat en lo teatro del Prado Suburens, per la companyia de sarsuela que dirigeix lo Sr. Mata Soler, se compongué de la aplaudida zarzuela *El rey que rabió*, la cual sortí bastant ajustada, cumplin tots ab sos respectius papers. Se sentiren bastants aplausos. A continuació s'estrená en aquesta vila lo jugueta en un acte *Las Olivas*, degut á la ploma del xispejant escritor D. Pau Parellada.

La numerosa concurrencia qu'omplia el local aplaudi algunas escenas, fent repetir la rondalla del final del acte.

Per lo disapte pròxim dia 17 está anunciat lo debut de nous artistes y estreno de *El Tambor de Granaderos* y de *Las Mujeres*.—S. O.

PARIS.—Dimecres passat morí lo reputat autor dramátich Henri Meilhac á la edat de 67 anys. Nasqué lo 23 de fevrer de 1830. Després de haber fet sos estudis entrá com empleat d'una llibreria, ahont conegué á Emilio Zola. Després fou dibuixant de un setmanari y entrá al teatro l'any 1855 ab l'obra *Garde toi et je me garde*, que va obtenir un bon éxit; doná després *La Sarabande*, lo *Cafuste*, etc., sent totes elles del agrado del públich.

Escrigué després, ab colaboració, *Halevy*, *La Duchesse de Gerolstein*, *La Perichole*, *Frou-Frou*, *Les Brigands* y altres representadas per tot Europa.

La última obra produhida per ell, es lo *Mari de la Debutante*. Poseía lo Sr. Meilhac una de les millors bibliotecas, tant per los variats llibres que contenia, com per la quantitat. Era *Officier de la Legion de honneur* y *membre de la Academie francaise*, quin institut suspengué la sessió lo dia de sa mort.

Lo teatro francés pert ab lo Sr. Meilhac una de sas primeras figuras.

Lo 14 Juliol á la tarde alguns teatros se veigeren molt concorreguts, lo cual no era de estranyar, vist las obras que se representaren y que la entrada era gratis, segons disposá la comisió de teatros.

En vista de que la bona societat parisienne está ya á fora, han tancat sas portas la major part dels teatros quedant sols oberts los d'istiu.

Se m'asegura que la próxima temporada d'hivern será brillant, estrenantse en un de nostres coliseus la traducció de un drama catalá titulat *Terra Baixa*.—R. L.

AGULLANA.—Dissapte passat se representá en lo teatro de La Concordia 'l drama en tres actes original de D. E. Vidal Valenciano que porta per títol *Tal fards tal trobarás*, quin desmeny fou bastant acertat per part de la Sra. Simó y dels Srs. Ginestet, Sirvent, Malonda, Guasch, Ceferino y Serra. Finalisá la funció ab lo sainete *Lo Pronunciament*.—F. P.

VICH.—Ab motiu de ser la festa major aquesta setmana, s'han representat entre altres obras las catalanas que segueixen:

En lo Teatro del Centro Industrial la comedia *Sandís y parells*. En lo Teatro de la Joventud Católica, *Un cas com un cabàs* y *Los Estudiantes de Cervera* (dos representacions). En lo Teatro del Centro Tradicionalista, *Got per Copa* y *Las kábilas del Riff*, tenent totas una bona execució y guanyant molts aplausos.—J.

VILAFRANCA DEL PANADÉS.—Ahir tingué lloch en la «Academia Artística» La Violeta, una vetllada literaria-musical. En la primera part figuraban escullidas pessas á cant y piano, á quatre mans, s'hi llegiren poesias, y en la segona part tanbé hi figuraban composicions á piano y violoncello, piano á quatre mans, cant y piano y poesias.

Hi prengué part lo lloretjat violoncellista Sr. Cassals (fill) y Casals (pare), del Conservatori del Liceo de Barcelona, los quals obtingueren multitud de aplausos; las senyoretas Angels Comas, Francisca Martí, las nenas Fy C Hencke, los Srs. Bové, Prats é Insensé, y lo coro d' homes de la Academia. En la part musical, y en la literatura, los noys Joan Carbonell, Joan Balanyá y Jaume Vinós, y los Srs. Regull y Bilá, los Srs. Casals tingueren que repetir totas las pessas que executaren. Lo local estaba plé, llástima que dit local sigui petit, per las vetlladas que la Academia dona cada mes. Lo Director de la associació Sr. Insensé, doná las gracias á la concurrencia, als Srs. Casals y á tots los socis protectors y á tots los que prengueren part en dita vetllada.

Algú va estrenyarse de que en dita vetllada no prengué part lo coro de noys de la Academia.—J. S.

VILANOVA Y GELTRÚ.—Las obras possadas en escena lo primer diumenge d'aquet més en lo Tívoli Vilanovés, foren *El Rey que rabió*, á la tarde, y *Las olivas*, *Duo de la Africana* y *El tambor de granaderos* á la nit.

De *El Rey que rabió* sols diré que va sortir molt desigual, á causa sens dupte de lo mal repartit qu'estaba.

A la nit la segona representació de *Las olivas* va agradar tant ó mes que la primera, distingintse molt los senyors Daina y Fernandez.

En lo *Duo de la Africana*, la nova tiple Srta. Delgado va fer una *Antonelli* ab molt assert: los coros molt bé. Dels papers de Querubini y Ghiuseppini n'estaban encarregats los senyors Daina y Mata. Lo primer va estar inimitable. Del segon no'n parlo, porque ab lo corresponsal d'un altre periódich que l'hi va fer la crítica, ab justicia, lo va amenassar y no l'hi va pegar porque s'hi van posar totas las personas que's trovaban en lo café del Tívoli.

En *El tambor de granaderos* sobresurtí lo senyor Daina en lo paper de Coronel: en conjunt va notars'hi la falta d'ensatjos y mala direcció. Fins un altre dia.

Lo dijous dia 8 va tenir lloch una funció per honrar la memoria del Mestre D. Antoni Urgellés.

Se van posar en escena las obras següents: *Las Olivas*, *Los Baños de Santander* y *Marcha de Cádiz*. La primera va anar malíssimament, y porque varis espectadors ho estaban criticant, va surti als jardins del teatro l'actor Lamas y va tenir una cuestió ab dits espectadors.

En *La Marcha de Cádiz* va estar divinament l'actor Sr. Fernández en lo paper de Teodorico, tinguent de repetir lo duo dels *patos*.

Lo diumenge passat representaren *Carmela*, *Baños de Santander* y *Las Mujeres*. Sols diré que si sos autors haguessin vist la primera y última, no las haurían conegut.—S. T.

NOVAS

En los Jochs Florals celebrats fa poch á Granada, que presidí l'eximi poeta D. Víctor Balaquer, s'hi cantá per acabar la festa un inspiradíssim himne del malaguanyat Feliu y Codina qu'interpretaren de manera admirable un coro de seixanta alumnes de la «Societat Económica.»

Lo Tribunal Suprem ha remés ja lo fallo de la causa coneguda per *Plagi de la Suripanta*, á l'Audiencia de Barcelona. Aquesta ho remeterá próximament al Jutjat y aquest disposará lo compliment de la sentència.

S'acosta, per lo tant, l'hora en que nostre bon amich Ximeno vindrá obligat á viurer una serie d'anys desterrat d'aprop nostre y de la seva estimada ciutat.

Los grans sacrificis engrandeixen més las causas nobles. Ja sab l'honradíssim company Ximeno, que aquí té, á més de la opinió pública, que l'estima y considera, cors y voluntats interessats en ferli passar lo menos penosos possible los días de son desterro.

Lo divendres de la setmana passada, dia 9 del corrent, morí, en la seva finca de Teyá, lo distingit diputat á Corts y comerciant, D. Carlos Godó y Pié.

Desitjem á sa desconsolada familia que la part activa que prenem en son dolor minvi sa grandiosa pena.

GRACIA. En lo «Círculo de Propietarios» tingué lloch lo diumenje passat una escullida funció, representantse l'aplaudit drama castellá del señor Echegaray *De mala raza* y la chistosa comedia de D. Conrat Colomer *Lo testament del oncle*.

La Junta Directiva d'aquesta Societat ha contractat per un número de funcions al celebrat primer actor D. Anton Piera.

Ademés tenen en estudi la célebre obra del eminent Guimerá *Mar y cel*.

UNIÓ LLIBERAL MONÁRQUICA. Lo diumenje passat s'hi representá l'aplaudit drama castellá *El gran galeoto*, que obtingué un desempenyo inmillorable, sobresortint lo Sr. Planadevall.—Ll. A. J.

CENTRE DE BARBERS. Lo día de Sant Pere's doná en aquet Centre un lluhit ball ab orques-

ta, veyentse molt favoregut per distingida y numerosa concurrencia, per lo qual felicitem á la comisió organitzadora de dit ball.

CASINO COLÓN (Sant Martí de Provensals). Per la companyia que dirigeix lo Sr. Mas, siguié posat en escena, diumenje passat á la nit, lo grandíós é interessant drama *El registro de la policía*, quina execució resultá en conjunt regular, sobressortint las Sras. Prats, Soler y Fábregas, que sostingueren molt bé sos respectius papers durant tota l'obra.

CÍRCOL TRADICIONALISTA. Reorganisantse está aquestos días la companyia de joves aficionats que actuava en aquesta Associació, quin director, lo Sr. Doménech, té'l propòsit de donarnos á coneixer un nou y variat repertori de produccions catalanas y castellanias. Per de prompte tenen ja en estudi lo preciós drama *Flor de un día*, quina representació se donará dintre breus días.—E. T. C.

CIRCO ESPANYOL. Dissapte tingué lloch lo debut de la companyia dirigida per los senyors Guzmán y Ferrer ab la zarzuela *Jugar con fuego*, que agradá molt, fentsi aplaudir tots quants prengueren part en l'execució, especialment lo senyor Alcántara.

ASSOCIACIÓ DE LLUISOS DE SANT PAU. Ab la concurrencia de costum en aquesta lluhida Associació, s'hi representá lo diumenje prop passat lo patriótic monólech de D. Angel Guimerá, titulat *Mestre Olaguer* per lo soci Sr. Gualba, á qui l'hi valgué una multitud d'aplausos per lo acertat que hi estigué, y lo drama'n tres actes *L'Avaro*, qui fou desempenyat per varis de los socis, fentho ab bastant acert, sobresortint lo Sr. Casals (F.).

En dita Associació prompte s'hi celebrarà una funció á benefici de l'Escola Gratuïta Nocturna que la mateixa sosté, per quin benefici s'están ensajant bonicas obras que ab seguretat serán del agrado del públich.—J. Q.

Lo segál de la comptesa es lo títol d'un drama, en 2 actes, que está acabant lo jove escriptor Anton Busquets Punset, y s'estrenará prompte en la vila de Sant Hilari Sacalm.

NOVETATS. *Gente conocida* es una obra estrenada en aquet teatro, que se salvá gracias á la excelent interpretació que li doná la companyia que dirigeix don Emilio Mario.

Gente conocida es un drama casi sense argument, quina acció es extraordinariament esllanguida.

L'únich, lo verdader mérit de l'obra, consisteix en la intenció que se revela en tota ella; lo mateix en lo dibuix y caracterisació dels personatges, que en lo desenvollop de l'obra, quin objectiu casi únich es mossegar á la aristocràcia madrilenya, fustigantla ab verdadera sanya y sens pietat.

En la descripció d'aquells quadros de costum d'alta societat hi há evident exageració, més sempre es digna d'aplauso la intenció que guía á un autor quant se proposa ridiculisar y censurar la ignorancia y el vici.

JARDÍ ESPANYOL. *Los inocentes* es una especie de cuadro, revista ó qualsevol altre cosa, tan *inocent*, que los esforços de tota la bona companyia que en dit teatro actúa, no conseguiren salvar la producció.

TÍVOLI (Circo Equestre). Lo portugués Lamas continúa en aquet coliseo, fent las delicias del públich ab sos excéntrichs treballs.

PER MOLTS ANYS

*Als amichs D.ª E. P. S. y D. J. M. R.
en son casament*

Ubriacadora — y amorosida,
la primavera — nos brinda 'l pler,
los aucells cantan — y l' esplanada
s' ompla de vert.

Las flors esclatan — y 'ls arbres brotan,
los aucells buscan — ab qué fe 'l niu,
tot s' endiumenja, — tot en la vida
ab goig reviu.

Gaya figura — d' aqueix gran quadro
que la Natura — presenta avuy,
es una nina — com el sol bella,
d' Urgell orgull.

Ve riolera — del bras d' un home
que aixís la porta — desde l' altar,
espléndits dias — de primavera
á disfrutar.

Hermosos cántichs — arreu s' entonan
al felis dia — dels meus amichs?
un vull cantar-ne; — vull da una idea
del meu desitj.

¡Que may s' acabin — aqueixos dias,
que l' alegría — vessa per tot
y que felissos — pugueu gosarlos
sens que s' emboyri — may vostre goig!

VALERI SERRA BOLDÚ.

ÍNTIMAS

Diu que's plora solsament
quan al cor si sent dolor;
vetaquí perque may ploras,
está clar, si no tens cor.

*
*
*

Diuen que tot pot ser, dona estimada,
dihuen que tot pot ser en aquest mon;
mes no es vritat, no hi creguis pas, hermosa,
perque'm diu qu'es mentida lo meu cor,
puig encare que un jorn tú á mí'm traheixis,
no't podré oblidar jo.

*
*
*

Dès que tú m'has aburrit,
ni'l consol de plorá'm resta,
puig plorant ton desengany
mataré á la mare meva.

SURISEN TÍ.

CANTAR

Sent viva la mare, creya
qu'érats tú mon sol amor,
mes al morir vaig compèndrer
que'l de mare era més fort.

ALMESELLA.

CORRESPONDENCIA

J. T. y C. (Vilanova).—Pot enviarlas. Gracias.

COLECCIÓ SELECTA CATALANA

Ha sortit lo según volúm, primer de

LA DIDA

NOVELA DE

JOSEPH FELÍU Y CODINA

Preu 2 rals

BIBLIOTECA APATS Y LLETRAS

LLIMALLA

RATLLAS CURTAS PER

S. BORRUT Y SOLER

Preu 1 ral

Per caracterisarse
los llapis

FORTON

son los millors

PREU: TRES PESSETAS